

det formentlig være urigtigt og, under Hensyn til Anstalternes forskjellige Karakter, endog ugjærligt at give.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 5 om, af hvem det umiddelbare Tilsyn bliver at udøve, bemærkes, at man ikke har troet med den norske Lov at burde overdrage Tilsynet til Kommissioner med et overveiende Lægmandselement. Ikke blot antager man, at et Tilsyn af de af Staten ansatte offentlige Læger i sig selv vil være fuldkommen tilstrækkeligt, men hertil kommer, at en Medvirkning af Lægmand — der ikke ville have den til at bedømme de Paagjældendes Tilstand fornødne Indsigt og Erfaring — sikkert vilde vise sig ikke alene overflødig, men endog forsaavidt skadelig, som Lægmands Fantasi meget lettere vil kunne paavirkes i Retning af formentlige Misbrug end den kyndige Læges.

ad § 6.

Bestemmelsen i denne Paragrafs 1ste Punktum behøver formentlig neppe nogen nærmere Begrundelse; de heromhandlede Anstalter ere allerede isølge deres Regulativer underkastede lignende eller mere fyldestgjørende Bestemmelser end dem, der indeholdes i Forslaget, hvis Forskrifter saaledes for disse Anstalters Vedkommende vilde være ganske overflødig. Derimod ville alle kommunale Anstalter og til dels de under Kirke- og Undervisningsministeriets Overbestyrelse staaende Anstalter falde ind under det ved Loven anordnede Tilsyn. Naar imidlertid de nævnte Anstalter, imellem hvilke der i bl. a. findes et saa betydeligt Afsl som St. Hans Hospital, saaledes skulle indbefattes under Loven, vil det formentlig allerede af den Grund, at der ellers vilde paalægges Embedslægerne et uforholdsmæssigt Arbejde, være nødvendigt, at der aabnes en Mulighed for slige Anstalters Vedkommende til at ordne det stedlige Tilsyn paa særlige efter Omstændighederne afpassede Maader.

Med Hensyn til Bestemmelsen i Paragrafens 2det Stykke skal bemærkes, at man har anset det rettest udtrykkeligt at udtale, at de allerede bestaaende Anstalter ikke uden videre have en Ret til fremdeles at bestaa, naar de kun undergives det ved Loven foreskrevne Tilsyn. Særligt følge det af sig selv, at der overfor bestaaende Anstalter ved Meddelelsen af den første Tilladelse vi blive taget tilbørligt Hensyn til de bestaaende Forhold.

ad § 7.

Medens Bestemmelserne i denne Paragraf isærligt ere hente de fra den norske Lovs § 15, dog at man har anset det for rettest, at det i samme omhandlede Tilsyn henlægges til Politimesteren, indeholder Paragrafens Slutning en Bestemmelse, hvortil ingen tilsvarende findes i den nævnte Lov. Man har herved havt for Øie, at der gives Tilfælde, hvor det Offentlige efter den bestaaende Lovgivning ikke har det tilstrækkeligt i sin Magt at sørge for, at Personer, der paa Grund af deres Tilstand ere hjælpeløse, komme under fornøden Pleie. Medens den øvrige Lovgivning vil afgive fornødent Værn i saa Henseende, naar Vedkommende er umyndig, idet man dels kan removere vedkommende Børge dels kan fratage Forældre, der ikke tilbørligt ville sørge for deres Børn, Forældremyndigheden, gjælder dette derimod ikke, naar Talen er om en gift Kvinde, idet den bestaaende Lovgivning ikke hjemler ekstraordinære Evangsmidler mod Manden til at afholde en Udgift af heromhandlede Bestaffenhed. Denne Sakene har man tilstøttet at udfylde ved den heromhandlede Bestemmelse.

ad § 8.

Indholdet af denne Paragraf giver formentlig ikke Anledning til nogen Bemærkning.